

Nemzeti Erdőstratégia és Erdőprogram Magyarországon II. rész –

Állami erdő és erdőgazdálkodás

A magyar erdészet történetét nem könnyű röviden úgy összefoglalni, hogy azok is megértsék, akik csak érintőlegesen ismerik ezt a szép szakmát és az előszeretettel alkalmazott nemzetközi összehasonlításban is valódi képet kapjunk. Viszonylag könnyű a dolguk azoknak, akik a zaklatott történelmünket, vagy annak egy-egy – az egész országot, népet megpróbáló – fejezetét ismerik. Jelen erdészeti problémáink – beleértve az állami erdőgazdálkodás sürgető megoldásra váró feladatait is – egyenesen levezethetők a viharos történelmünk évszázadain áthullámzó politikai, társadalmi és gazdasági eseményekből.

Az állami erdőbirtokok kialakulását, az államerdészeti szervezet működését az első átfogó felmérésnek tekinthető, az 1896-ban megjelent „A Magyar Állam Erdőségeinek gazdasági és kereskedelmi leírása” c. összefoglaló műben közölt adatok alapján célszerű bemutatni. Ekkor 27,5 %-os erdősültség mellett a szigorúan vett állami erdők, az összes erdő 15,7 %-át tették ki, ha ide számítjuk az ún. állami kezelésbe vett erdőket (községi úrbéres, közbirtokossági, kisebb egyházi és iskolai erdők) is, akkor az államerdészet kezelésében tudhatjuk a magyar állam erdőségeinek 28,2 %-át. Jóllehet ez az arány, az 1938. évre az ismert, a magyar történelem legfőbb katasztrófája miatt 4,6 %-ra zsugorodott.

A II. világháború alatt és azt követő években keletkezett rendkívüli feladatok, ill. az elmaradt erdőápolások terhes örökségével indult az erdészet újjáépítése. Több lépcsőben történt meg az erdők államosítása. Első körben az erdők 91,6 %-a került állami kezelésbe, majd 1990-re az állami erdőgazdálkodás mintegy 70 %-os területi részarányt képviselt. (Négy évtized alatt több mint félmillió hektárral növekedett az erdőterület, nagyjából a szövetkezeti szektorban és a korábbi kisegítő és

egyéni gazdálkodók erdei is a szövetkezeti csoportot gyarapították.) Az állami erdőgazdálkodást a rendszerváltás folyamatában az általános törvényi szabályozás átalakulása, ennek következtében a kárpótlás és a privatizáció hatásainak érvényesülése, illetve a gazdasági válság alatt az állami erdőgazdálkodásnak az új helyzethez való alkalmazkodása határozta meg. Ez utóbbit az elodázhatatlan belső átalakulás és a külső gazdasági környezet (piaci helyzet, a gazdasági rendszerváltás főbb áramlataiba) hatásaihoz való illeszkedés jellemzi. Tagadhatatlan, hogy az események sodrása, a védekezési effektus és a nagyobb problémák elhárításának kényszere számos ellentmondás kialakulásához vezetett, és számos korábbi, évtizedek óta meg nem oldott probléma is terheli az állami erdőgazdálkodást.

A magyarországi erdőgazdálkodás alakulása és fejlődése szempontjából meghatározó volt a piacgazdaság útjára lépés. Az 1990-től felerősödött társadalmi és gazdasági változásoknak megfelelően az erdőgazdálkodás is igazodott az általános gazdaságpolitika új modelljéhez. Az erdők 40 %-a magánkézbe került, ugyanakkor a központi irányítású nagy állami erdőgazdaságok az 1993-94-es évek alatt részvénytársaságokká alakultak.

1992-ben az akkor vállalati önkormányzat (vállalati tanács) által irányított állami erdőgazdaságok államigazgatás felügyelete, az Állami Vagyonügynökség alá kerültek. Ugyanebben az évben, az állami vagyon kezelésére megalakult az Állami Vagyonkezelő Részvénytársaság (ÁV Rt.). A létrehozásról rendelkező 1992. évi LIII. törvény és végrehajtási rendelete az ÁV Rt. induló vagyoni körébe sorolta az állami erdőt, valamint a 19 erdőgazdasági vállalatot, míg 3 HM erdőgazdaságot a Honvédelmi Minisztérium vagyoni köréhez rendelt, különleges feladatai miatt.

A törvény alapján 1993-ban megkezdődött és 1994 tavaszára be is fejeződött az erdőgazdaságok részvénytársasággá alakulása. Ugyancsak a Törvény ezeket a társaságokat 50 % + 1 szavazat mértékig állami tulajdonba sorolta a két 100 %-os állami tulajdonba sorolt társaság kivételével.

Az átalakulás a vállalatoknál azonos szempontok alapján történt. Ennek tudhatóan az új részvénytársaságok gazdálkodásának alapjai rendezettek voltak. Értékesítésre kerültek az erdővagyon-gazdálkodáshoz szükségtelen, valamint a veszteséget hozó vagyonelemek, és elkülönítésre kerültek az erdőgazdálkodói tevékenységéhez szükséges ingatlanok, vagyontárgyak is. A folyamat legfőbb szempontja az volt, hogy az állami erdőgazdálkodás alapegységeit, az erdészeti üzemek működését ezek a gazdálkodási elemek ne zavarják. Ennek köszönhetően az erdőgazdasági alapterveken az átalakulás során mindvégig folyamatos volt.

Az állami erdőgazdálkodás egészét jelentős mértékben érintette az állami erdő egy részének magánosításra, kárpótlásra történő kijelölése. A 22 erdőgazdasági társaság termelőalapjainak mintegy 14 %-a, 150 ezer hektár került magántulajdonba. A megmaradó állami erdővagyon az ÁPV Rt. tulajdonosi jogkörében maradt.

1995-ben a két állami privatizációs szervezet összevonásával megalakult az Állami Privatizációs és Vagyonkezelő Részvénytársaság (ÁPV Rt.). Az államháztartásról szóló, többször módosított 1992. évi XXXVIII. törvénynek az 1995. évi CV. törvénnyel történt módosítása, valamint az állam tulajdonában lévő vállalkozói vagyon értékesítéséről szóló 1995. évi XXXIX. törvény szabályozta az állami erdővel kapcsolatos kérdéseket is. Ennek alapján a kincstári vagyon és az állam vállalkozói (termelői) vagyona különvált. Az állami erdők tulajdonosi jogosítványait a pénzügyminiszter kapta, megbízása alapján e feladatot a Kincstári Vagyon Igazgatóság látta el. Korábban az ÁV Rt.-hez tartozó erdőgazdasági társaságokat a törvény 100 %-ig tartóan állami tulajdonba és az ÁPV

¹ Nemzeti Földalap elnökhelyettese

² Állami Privatizációs és Vagyonkezelő Rt., ügyvezető igazgatóhelyettes.

³ Nyugat-Magyarországi Egyetem, Erdővagyon-gazdálkodási Intézet, intézet igazgató. H-9400 Sopron, Ady u. 5., T: 06/99 518-201, 06/99 518-145, F: 06/99 329-911, e-mail: NFPHungary@emk.nyime.hu, Web: <http://erdostrategia.hu/>

Rt.-hez rendelt vagyoni körbe sorolta. A HM erdőgazdasági társaságoknál lényegi változás nem következett be.

Az állami erdőgazdálkodás legfontosabb jellemzői

Az erdők használata Magyarországon hagyományosan korlátozott gazdálkodás keretében folyik. Erdeink fenntartása évszázados elvek alapján a tartamosság (újabbban: fenntartható fejlődés) elvén alapszik. Az erdőgazdálkodás szigorúan szabályozott jogi és közgazdasági feltételek között folyik. Az állami előírások és az ellenőrzés a gazdálkodás minden szintjén közvetlenül hatnak.

1997-ben lépett életbe az erdőgazdálkodást alapvetően meghatározó három törvény: a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény, az erdőről és az erdő védelméről szóló 1996. évi LIV. törvény és a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV törvény. Az új szabályozás egyértelműen az erdőgazdálkodás biológiai szempontjait, a természetszerű erdőgazdálkodást és az őshonos fajokkal történő erdőfelújítást helyezi előtérbe és a korábbiaknál hangsúlyosabb szerepet kap a természetvédelem szempontrendszer, mely együtt jár a korlátozások erősödésével, a többletköltségek növekedésével. Ez is az erdőgazdasági alaptevékenység részbeni átforgatását követelte meg.

A hatékonyság növelésének igen jelentős eleme volt az erdei munkák vállalkozásba vitele. Kialakult egy stabil vállalkozói réteg, amely elsősorban a fakitermelés és a szállítás feladatait látja el. A vállalkozók tőkehiánya és a csekély jövedelmezőség miatt azonban az elhasznált eszközök pótlása gondot okoz, ezen a társaságok különféle konstrukciókkal igyekeznek segíteni. Nem minden esetben volt megfelelő továbbá a vállalkozók képzettsége, az alkalmazott technológiák és a munkavédelmi felszerelések színvonala, használata.

A szabályozás szigorodása a társaságok gazdálkodásában egyre nehezebb feltételeket jelentett. Az árbevétel a csökkentett fakitermelés és a leszorított árak mellett nem tudta követni az infláció mértékét, ugyanakkor a költségek és ráfordítások nagymértékben emelkedtek. A gazdaságok helyzete ennek ellenére stabilizálódott, fizetőképességük megmaradt, illetve javult.

A mai napig nem rendezett a közcélú feladatok, többek között a természetvédelemből fakadó többletráfordítás ellentételezése, a gazdaságtalan erdő-

fenntartás finanszírozásának kérdése. Erre az állami költségvetés csak minimális mértékben – vagy egyáltalán nem – áldoz, holott ez a „befektetés” a környezet- és természetvédelem, valamint a szociális szolgáltatások közvetlen jelentkező hatásaiban sokszorosan megtérülne (oktatás, egészségvédelem, rekreáció stb.).

Az állami erdő tulajdonlása

Ma az ország 1,8 millió hektár erdejéből 11415 ezer hektár állami erdő (59,4%, 2002). A kezelt erdőterületeket elsősorban lombos fafajok alkotják. Legfontosabbak ezek közül a tölgyek, a cser, a bükk, illetve az akác és a nyár. A természetszerű erdők mellett jelentős a kultúr erdők és a faültvények kiterjedése is, főleg az akác és a nemes nyárok, fenyőféléké. Az állami erdők közel 40 %-a védelmi rendeltetésű, 28,2 %-án a természetvédelmi előírások figyelembe vételével folyik a gazdálkodás. Az összes természetvédelmi korlátozás alá eső erdőterület 84,4%-a állami tulajdonú (Gémesi, 2001).

Az állami erdőterület tulajdonosi jogait a Nemzeti Földalap Szervezet (NFA) és a Kincstári Vagyonigazgatóság (KVD) jeleníti meg és gyakorolja. Ez utóbbi a védett és védelemre kijelölt erdők feletti tulajdonosi jogosítvánnyal rendelkezik, mely utóbbi kategória egyáltalán nem meghatározott, jogilag nem értelmezhető. Tulajdonosi koncepció a Nemzeti Földalap esetében az erdőt illetően is **m e g j e l e n i k**, amely a vagyonérdekelt tartamos erdőkezelés és hatékony birtokpolitika irányába mutat.

Az NFA létrehozásának célja az állami tulajdonú termőföld

ingatlanokon az egységes elveken alapuló gazdálkodás elősegítése, az ökológiai feltételek figyelembe vétele, nemkülönben a gazdaságosság, jövedelmezőség szem előtt tartása volt. Végző célként a magyar termőföld megőrzése, a földből élők és a földet használók támogatása, a racionális hasznosítás elősegítése (a rendszerváltozást követő földbirtok-politika kedvezőtlen hatásainak ellensúlyozása, egy általános földrendezés kedvezőtlen politikai hatásainak ellentételezése) volt. Az állami erdővagyon NFA-ba vonása a tartamos erdőgazdálkodás feltételeit kívánta ezzel az eszközzel is megteremtteni. A Nemzeti Földalap vagyonkezelése és hasznosítása, a földbirtok-politikai irányelvek szerint történik.

A földbirtok-politika erdőgazdálkodást is érintő főbb irányelvei:

- a fölhasználók helyzetének stabilizálása, fejlődésük elősegítése;
- a környezetbarát, a fenntartható fejlődést szolgáló termelés támogatása a földhasznosítás oldaláról;
- a Nemzeti Erdőtelepítési Programban foglaltak végrehajtásának támogatása;

- a racionális földtulajdonosi és bérleti rendszer kialakulásának elősegítése;
- a földpiac élénkítése és szabályozása;
- minőségi földcserék lebonyolításának megalapozása;
- termelési termékstruktúra átalakításának ösztönzése és befolyásolása,
- a mezőgazdasági művelésre leginkább alkalmas termőföldek mezőgazdasági termelési célú hasznosításának előtérbe helyezése,
- a mezőgazdasági művelésre kevésbé alkalmas termőföldek, földterületek más irányú hasznosításának előkészítése, támogatása, esetenként végrehajtása,
- művelésiág-változtatás támogatása;
- a nem művelt, vagy méretük és kialakításuk miatt gazdaságosan nem művelhető területek megvétele és hasznosításának állami kezdeményező szereppel történő meggyorsítása;
- pályakezdő agrárvállalkozók és mezőgazdasági vagy erdészeti szakirányú végzettséggel rendelkezők kedvezményezett támogatása;
- a különleges rendeltetésű gazdaságok működéséhez kedvezményes termőföld biztosítása (pl. oktatás, kutatás).

A kezelői vagyon tulajdonosi rendszere

Az állami erdőkben az erdőgazdálkodást 22 állami erdőgazdasági társaság, a vízügyi szervek és a KvVM gazdálkodók, ill. egyéb állami intézmények mint erdőgazdálkodók végzik (lásd 1. táblázat).⁴

Az állami erdőgazdasági társaságok feletti tulajdonosi jogkört az ÁPV Rt. Igazgatósága és a HM gyakorolja, bizonyos – törvényben meghatározott – esetekben a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter, a környezetvédelmi miniszter és a pénzügyminiszter egyetértésével. Az erdőgazdaságok belső szervezeti rendszerének legfontosabb eleme az erdészeti üzem, közismert elnevezéssel az erdészet, amely a gyakorlati erdőgazdálkodás napi feladatait látja el. Az általuk kezelt erdőterület nagysága 4000-12 000 hektár között van. Az erdőgazdálkodás legkisebb szervezeti egysége az erdészkerület, amelyért a kerületvezető erdész a felelős. Az erdészkerületek kiterjedése az adottságtól és a feladattól függően 300-1000 hektár.

Az erdőgazdálkodásban a különböző ágazatok egymásra épülnek. A

1. táblázat. Az állami erdőben gazdálkodó szervezetek területi áttekintő adatai, 2001.

Gazdálkodó	Terület (10 ³ ha)	Terület-hányad (%)	Gazdálkodók száma (db)	Átlagos terület (ha/db)
ÁPV Rt. Erdőg. rt.-k	971,7	50,6	19	51 140
HM Erdőg. rt.	89,0	4,6	3	29 674
Vízügyi szervek	13,3	0,7	31	430
KvVM gazdálkodók	20,9	1,1	24	869
Egyéb	46,6	2,4	184	253
Összes állami	1141,5	59,4	261	4373

Forrás: Állami Erdészeti Szolgálat, 2003.

mag- és csemetetermelés, az erdőtelepítés, az erdőfelújítás, a fakitermelés, a fafeldolgozás, a vadgazdálkodás és vadászat a fő tevékenység folyamatát jelentik. Mind az erdőtelepítés, mind a mesterséges erdőfelújítás sikerességének alapja a termőhelyhez és technológiához igazodó szaporítóanyag biztosítása. A társaságok nagyüzemi csemetekertjei saját gyűjtésű és vásárolt magokból, dugványból évente mintegy 150 millió darab csemetét állítanak elő. Az új erdők telepítése a részvénytársaságoknál nem jelentős, mivel nem rendelkeznek erre alkalmas földterülettel. Az erdőtelepítést, főként integrációs tevékenységükön belül, vállalkozásban végzik magánföldtulajdonosok számára.

A kitermelt erdő felújítását a törvény szigorúan előírja. A kedvező gazdasági helyzetben levő erdőgazdasági társaságok az erdőfelújítást magas színvonalon végzik, az erdőfelújítási hátralék már elenyésző az elvégzett erdőösztésekhez viszonyítva.

A fakitermelés éves mértéke nem éri el az erdőben évente megtermő faanyag mennyiségét, az állami erdők fakészlete gyarapszik. Az erdészeti igazgatás által – az üzemtervekben – megállapított éves fakitermelési lehetőséggel a társaságok általában csak mintegy 70-80 %-ig élnek, ami részben fakitermelési korlátozásokra, részben piaci okokra, vezethető vissza.

A fafeldolgozás elsősorban az erdőgazdasági társaságok által kezelt erdőkben megtermelt, kevésbé kedvezően értékesíthető faanyagra épül. Általában alacsony készültességű fűrészipari termékek készülnek. Kedvező tendencia, hogy folyamatosan növekszik a faipari termékek között a magasabb szinten feldolgozott választékok aránya, mint

pl. a raklap, a parketta, lemezipari termékek.

A melléktevékenységek közül legnagyobb jelentőségű a vadgazdálkodás és a vadászat. Az új vadászati törvény következtében a vadászterületek átrendeződtek. A hazai világhíres nagyvadállomány legnagyobb része és legértékesebb populációi elsősorban ezeken a területeken található. A vadászat árbevétele főként a szarvas, a dámvad, az őz, a vaddisznó vadászatából származik. Az apróvad, mint a nyúl és fécán, inkább mezőgazdasági területeken tenyészik.

Az erdő az ország legnagyobb parkja, üdülőterülete. A törvény – néhány kivétellel – biztosítja az erdőben való szabad mozgást, pihenést. Az erdőgazdasági részvénytársaságok által kezelt közjóléti erdőterület nagysága 18,5 ezer hektár. E területen a részvénytársaságok üdülőerdőket, parkerdőket, erdei pihenőhelyeket, sport- és egyéb berendezéseket hoztak létre, többségében az 1970-es, 80-as évek során. Fenntartásukra és új létesítmények megvalósítására azonban a közpénzek szűkössége miatt csak szerény lehetőség van.

Külön meg kell említeni, hogy az erdészeti részvénytársaságok és jogelődük mentették át és üzemeltetik a tulajdonukban levő, és a legfőbb turisztikai vonzerővel rendelkező erdei kisvasutakat. Mintegy 200 km-es pályahosszon van lehetőség erdei vasúton utazni.

Az erdőterület télen és nyáron egyaránt otthont ad a természethez közel álló sportoknak is. Az erdőgazdaságok sípályákat üzemeltetnek, otthont adnak a sítúrázóknak, tájékozódási futóknak, kerékpárosoknak és lovasoknak, akiknek szabályozott körülmények között módjuk van kedvenc sportjuk űzésére.

A hazai erdészeti kutatás tekintetében az állami tulajdonú társaságok a gyakorlati életben, a gazdálkodásban közvetlenül hasznosítható kutatások anyagi hátterét biztosítják.

⁴ A cikk a továbbiakban az államerdőt jellemzően kezelő erdőgazdasági társaságok tárgyalására korlátozódik (ÁPV Rt., HM).

Az erdőt valamilyen formában a lakosság minden tagja igénybe veszi. Ez a gyakorlatos túrizmustól a faanyag hasznosításán keresztül sajnos a nem engedélyezett személerakásig értendő. Nagyon fontos számunkra, hogy az erdőhöz kapcsolódó biológiai folyamatokat, emberi tevékenységet minél többen és lehetőleg fiatal korban megismerjék. Ennek érdekében valamennyi erdőgazdasági részvénytársaság erdei iskolát működtet, ahol hozzáértő erdészek és pedagógusok foglalkoznak a gyerekekkel. Ezt a célt szolgálják a bemutató házak, a tanösvények valamint a különböző erdei bemutatóhelyek. A kultúráltság igényét jelzi az a sok millió forint is, amit erdőgazdaságaink az erdők tisztán tartására költenek.

Az *erdőgazdasági társaságok* önálló piaci szereplők, hagyományosan nagyüzemek és 1993/1994 óta részvénytársaságként működnek. Gazdálkodásukat az ÁPV Rt., illetve a HM a tulajdonosi vagyongazdálkodás oldaláról, az erdészeti és a természetvédelmi hatóság pedig az erdőállomány-gazdálkodás oldaláról szabályozza és ellenőrzi. 1996 óta **ideiglenes vagyongazdálkodási szerződéssel** (speciális vagyongazdálkodási jogalappal) rendelkeznek.

A gazdálkodásuk és ezáltal az erdőfenntartás legfontosabb bázisa jelenleg a megtermelt faanyag értékesítéséből származó árbevétel. Meghatározóan ez a forrása az erdőfelújításnak, a természetvédelmi erdők fenntartásának, az infrastrukturális beruházásoknak, a közjóléti üzemeltetésnek. A fakitermelés éves mértéke nem éri el az erdőben évente megtermő faanyag mennyiségét, az állami erdők fakészlete gyarapszik.⁵

Az erdőgazdaságok mintegy 1,2 millió hektár területen gyakorolják a vadászati jogot. Jellemzően a túlszaporodott nagyvadállomány károkozása ellen a felújításokat és a fiatal erdőállományokat kerítésekkel kell védeniük.

(folytatjuk)

⁵ **Az erdészeti hatóság által megállapított éves fakitermelési lehetőséggel a társaságok általában nem több, mint 70-80 %-ig élnek, ami részben fakitermelési korlátozásokra, részben tervezési és piaci okokra, vezethető vissza.** (A félkövér betűvel jelölt mondat, szó szerint szerepel már a fő szövegben.) Az ÁPV Rt. erdőgazdasági társaságai által kezelt erdőkben az 1986. január 1-jén megállapított 187 millió m³-rel szemben 10 év után, tehát 1998-ban 198 millió m³ volt a fakészlet. Az 1 hektárra eső fatömeg 1986-ban 192 m³ volt, ma 208 m³. Az elmúlt 10 év alatt a fakészlet tehát 11 millió m³-rel, az egy hektárra eső fakészlet 16 m³-rel gyarapodott (Gémesi, 2001).

A Környezet- és Természetvédő Társadalmi Szervezetek 13. Országos Találkozójának állásfoglalása erdeink jövőben kívánatos kezeléséről

Az Országos Találkozó résztvevői jövőbeni életlehetőségeink megőrzése, élő környezetünk további pusztulásának megállítása és helyreállításának megkezdése érdekében felkérjük az Országgyűlést, illetve a Kormányt az alábbi intézkedések megtételére:

- Biztosítsa a jelenlegi állami erdőterületek tartós állami tulajdonban maradását. Sürgősen szüntesse meg állami erdeink rövid távú profitorientált, jelenleg részvénytársasági formában történő kezelését. Helyezze előtérbe az erdő védelmi és közjóléti funkciójának érvényesülését. Hozzon létre ennek megfelelő kezelő szervezetet és biztosítsa a hosszú távú működéshez szükséges forrásokat.

- Megfelelő szabályozással mozdítsa elő a természetvédelmi és gazdasági érdekek közti konfliktusok feloldását. Segítse elő a folyamatos erdőborítást s ezzel alapvető ökológiai funkciókat hosszú távon biztosító, természetes folyamatokra alapozó szemléletű (pl. PRO SILVA) erdőgazdálkodás elterjedését és kiemelt jelentőségű ismeretként való oktatását.

- Támogassa a magántulajdonban lévő erdőterületeken is a védelmi és közjóléti funkciók fokozott érvényesítését. Dolgozzon ki megfelelő programokat és mechanizmusokat a támogatások végrehajtásához.

- A Nemzeti Földalapba ezután kerülő erdőterületeket, illetve az erdő számára potenciálisan alkalmas területeket adja állami vagy társadalmi szervezetek kezelésébe.

- Az ország területén az erdő számára potenciálisan alkalmas területeken ökológiai szemléletű erdőtelepítést valósítson meg. E földterületek egy részén mielőbb jelöljön ki megfelelő méretű regenerációs mintaterületeket. E területek rendeltetése legyen a természetes újraerdősülés segítése, élő rendszerek helyreállítása, természetközeli gazdálkodási formák kísérleti bevezetése, valamint e tevékenységek bemutatása. Ennek megvalósulása érdekében ezeket a területeket adja egy e célra kijelölt szervezet teljes jogú kezelésébe.

- A vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló törvény módosításával biztosítsa a földtulajdonosok, állami erdőterületek esetében a kezelő számára a vadászati jogok feletti gyakorlati rendelkezés lehetőségét. Ezzel és más hathatós intézkedésekkel gondoskodjon a – természetes szint sokszorosára duzzasztott (etetett, tenyésztett), mára már erdeink létét fenyegető, felújulását akadályozó – nagyvadlétszám jelentős mértékű csökkentéséről.

Európai tájvédelmi megállapodás

2000 októberében miniszteri konferencia szentesítette Firenzében azt a nemzetközi tájvédelmi, tájmegőrzési határozatot, amelyet 24 ország megbízottja írt alá és azóta már 5 európai ország ratifikált. Szükségesnek tartották ezt a lépést, mert a táj kihát az emberi élet minőségére, benne nemcsak a természeti tényezők képe jelenik meg, hanem az emberi kultúra évezredek története is. Akkor is, ha nincs turistacsalogató látványossága, hanem hétköznapi, az adott helyen mégis jellemző arculata. Minderről a NATUROPA folyóirat 2002. évi 98. száma közöl bővebb részleteket.

A magyar erdészek pedig büszkék

lehetnek arra, hogy a táji gondolatot 50 évvel ezelőtt Babos Imre már beleépítette az erdőgazdálkodásba, munkája nyomán határozott eligazítást szerezünk, hogyan is kell ezt a tájat hasznosítanunk, jellegzetességeit megővünk.

Dr. Szodfridt István

CSURGÓ. Erdőtelepítéssel mentesült fizetési kötelezettsége alól a csurgói önkormányzat. A múlt év végén kialakított tározótó területén ugyanis a tulajdonjog megszerzésével erdőterületeket is igénybe vettek, ezért 3,5 milliós igénybevételi díjat kellett volna fizetniük. Az önkormányzat csereerdőt ajánlott fel, amelynek a telepítési terve elkészült, és jelenleg az Állami Erdészeti Szolgálat jóváhagyására várnak.

(Somogyi Hírlap)